

ג. מקלו של אהרן ופרחיו ושקדיו.

הוא המקל שנאמר בו "ויהי ממחרת ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח מטה אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמל שקדים" (במדבר י"ז כ"ג).

וענין זה שהיה המקל עם הארון, מבואר בכתוב, "ויאמר ה' אל משה השב את מטה אהרן לפני העדות למשמרת לאות לבני מרי ותכל תלונתם מעלי ולא ימתו" (במדבר י"ז כ"ה), וכן נאמר בצנצנת "למשמרת".

ד. ארגז שהשיבו פלשתים אשם לאלקי ישראל.

הוא הארגז שנאמר בו, "ולקחתם את ארון ה' ונתתם אתו אל העגלה ואת כלי הזהב אשר השבתם לו אשם תשימו בארגז מצדו ושלחתם אתו והלך" (שמואל א' ו' ח).

ומבואר בכתוב שהיה הארגז עם הארון.

מי גזז את הארון

נתבאר, שלדעת רוב החכמים, לא גלה הארון לבבל, אלא נגזז, ואמרו שיאשיה מלך יהודה הוא שגזז את הארון.

והסיבה לכך שגזזו כי ראה את הכתוב "יולך ה' אתך ואת מלכך אשר תקים עליך אל גוי אשר לא ידעת אתה ואבותיך ועבדת שם אלהים אחרים עץ ואבן" (דברים כ"ח ל"ו), והיה ירא שילקח הארון לגלות, לפיכך עמד וגזזו.

וזהו שנאמר, "ויעש יאשיהו בירושלם פסח לה' וישחטו הפסח בארבעה עשר לחדש הראשון. ויעמד הפהנים על משמרותם ויחזקם לעבודת בית ה'. ויאמר ללויים המבינים^א לכל ישראל הקדושים לה' תנו את ארון הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דוד מלך ישראל [כלומר יגזזו בבית, שכן לתת שם בלא גניזה לא היה צריך לומר, כי שם כבר היה נתון] אין לכם משא בפתח [כלומר אם גולה הוא לבבל, שוב אין אתם מחזירים אותו למקומו, אלא] עתה עבדו את ה' אלקיכם ואת עמו ישראל" (דה"י ב' ל"ה א-ג').

פיטום שמן המשחה

נאמר, "וינדב ה' אל משה לאמר. ואתה קח לך בשמים ראש מר דרור חמש מאות

^א "המבונים" כתיב.